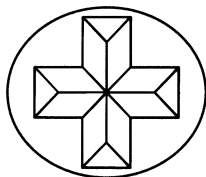

SEPTUAGESIMA

CIRCUMDEDERINT

Text: Matt. 17:7-10 Predikan av Lars Borgström (LFS)

Jesu död och uppståndelse är världshistoriens största händelse. Därför är det också kyrkoårets höjdpunkt. Septuagesima betyder ”den sjuttionde” och innebörden av denna söndags namn är att vi nu befinner oss ca sjuttio dagar före påsk. De två söndagarna Septuagesima och Sexagesima utgör förfastan. Den egentliga fastan inleds sedan söndagen därpå, på Fastlagssöndagen. Redan nu börjar så smått uppladdningen inför påsk. Kyrkoårets indelning vill få våra blickar att vändas mot Golgata kors och Josef av Arimateas tomma grav.

Guds oförskyllda nåd är ämnet för denna söndag och att vi är Guds barn av nåd allena ska vi hela tiden ha i tankarna, då vi studerar vad det innebär att leva och verka i Guds rike.

GUDS RIKE ÄR EN MONARKI

Våra riken på jorden kan vara av olika slag: demokratiska, diktatoriska, aristokratiska o.s.v. En del stater har fortfarande kvar monarkin som en kvarleva från svunna tider, men kungahuset är då endast en ögonfägnad som skänker glans åt högtidliga fester och invigningar. Det var århundraden sedan den enväldige monarken var en realitet. Men i Guds rike är det annorlunda. Den bästa definitionen av Guds rike är att det är den maktsfär där Gud ensam regerar, där Hans vilja råder oförkortad. Jesus Kristus, den smorde Konungen, är den oinskränkte regenten i Guds rike. Guds rike är alltså en absolut monarki.

Den som vill vara medborgare i Guds rike måste ge upp sin egen vilja och böja sig under den Allsmåktige Konungens vilja. Guds rikets lagar är inte förhandlingsbara och stiftas inte genom parlamentariska processer. De går inte att rubba genom folkomröstningar eller majoritetsbeslut. En kristen människa respekterar de lagar som råder i Guds rike, även om de ligger i strid med de lagar som ogudaktiga människor lyckats genomdriva i de moderna, sekulariserade och på flera sätt antikristliga samhällena. Han eller hon tycker ju att det är mycket viktigare vad Guds sagt i sitt eviga och oföränderliga Ord än vad människor tycker och tänker om saken. Det förra, Guds ord, kommer att bestå när himmel och jord går under (Matt. 5:18, 24:35) men de senare, människorna, är som gräs på marken som torkar bort och vissnar (Jes. 40:7–8). Den sanna Gudsfruktan driver bort människofruktan.

RIKETS BARN ÄR TJÄNARE

Jesus berättar för oss idag om hur förhållandet är mellan herren i ett hus och hans tjänare. Sedan säger Han till sina lärjungar, de som ville höra till Honom och alltså vara Rikets barn, att de skall se på sig själva som sådana tjänare. Vi måste för att förstå denna jämförelse förflytta oss i tid och rum till det gamla Orienten för två tusen år sedan. Då fanns det inga fackföreningar som tillvaratog arbetarnas intressen, inga semesterveckor, OB-tillägg eller någon medbestämmanderätt. Tjänaren var helt utlämnad åt husets herres vilja och godtycke.

Detta säger oss att de som skall vara medborgare i Guds rike – eller Guds barn med en mer kärvänlig benämning – skall vara helt underdåniga och tjänstvilliga. När de har utträttat en tjänst skall de se detta som början på nästa. Tjänarna i Jesu exempel, de som kom från sådesfälten eller djurskötseln, gick inte in i i huset för att äta och vila utan för att laga mat åt husets herre och sedan passa upp honom.

Om nu dessa ord gällde Jesu första lärjungar, apostlarna, som utgör grunden för den nytestamentliga församlingen (Ef. 2:20), hur mycket mer gäller detta inte oss andra som också vill vara stenar i det andliga husbygget som är Kristi kyrka? Hur borde inte dessa ord ödmjuka oss! När Jesu apostlar gjort allt – de som oförskräckt predikade inför landshövdingar och mäktiga fiender, som utförde under och kraftgärningar, som beseglade sin tro med sitt blod – när de gjort allt detta skulle de inte ens begära ett tack, utan istället se på sig själva som onyttiga tjänare som endast gjort det de var skyldiga att göra. Tänk nu i ljuset av detta om någon av oss skulle inbilla sig vara något stort i Guds rike, att han genom att bli en

kristen liksom gör Jesus en tjänst och ser sig som en topprekrytering för kyrkan eller församlingen. En sådan människa har alldeles för höga tankar om sig själv och behöver ödmjukas, annars kan han aldrig bli till någon nytta i Guds rikes tjänst. Troligtvis har han inte ens inträtt i det rike vars port är så trång att den som är stor och stark i sig själv inte kan tränga sig in.

TJÄNANDET I GUDS RIKE INNEBÄR SANN FRIHET

För många människor låter det som något tungt och olyckligt att vara tjänare och bunden till sin Herres vilja. De vill istället vara fria och följa sin egen vilja. Så definierar de viljans frihet. Men vems vilja är det egentligen de följer när de följer ”sin egen vilja”, den från Gud emanciperade viljan? De följer den ondes vilja, den gamle ormen som i lustgården lockade de första människorna att detronisera Herren Gud från sina hjärtans tron och istället till regent kröna det av ormgiftet genomsyrate gamla jaget. Kring detta onda jag cirklade nu alla begär, önskningsar, planer och tankar. Den förmenta friheten som djävulen lockade med hade gjort människan, mänskligheten, till träl under synden. Från att ha varit Guds avbild; rättfärdiga, heliga och i omedelbar gemenskap med Gud, hade människorna nu blivit djävulens avbild, d.v.s. i många avseenden lik den onde.

I sin stora nåd övergav inte Gud människorna i deras fångenskap utan sände sin enfödde Son för att frälsa det som var förtappat, friköpa de förslavade, befria de fångna. Paulus skriver till de kristna i Galatien: ”Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när Han blev en förbannelse i vårt ställe” (Gal. 3:13). Genom Kristi dyra återlösningsverk har en rättfärdighetsdom fallit över hela den i synd fallna världen. Alla människor har förklarats rättfärdiga för Jesu Kristi skull. Den som får upp ögonen för detta och håller Guds Ord om detta för sant, har blivit född på nytt och återigen blivit en avbild av den sanne Guden (Ef. 4:24). Han är befriad från satans band och bojor och kan nu leva efter sin högsta bestämmelse, i enlighet med Guds mening. Detta är att vara fri i ordets sanna och djupaste mening. I Himmelen är vi sedan allra friast, eftersom där ingen synd längre ens är möjlig.

Vi ser alltså alltså att människan egentligen inte har någon egen, självständig frihet. Antingen är hon förslavad under djävulen eller befriad av Gud till att leva i enlighet med Hans vilja, som en tjänare i Hans rike. Vi kan inte själva befria oss från satans välde, utan det kan endast Gud göra. Luther skriver i sin berömda skrift *Om den trålbundna viljan*:

”Kort sagt: om vi är under denna världens Gud, utan den sanne Gudens verkande och Ande, så hålles vi fångna efter hans vilja, såsom Paulus säger till Timoteus, så att vi inte kan vilja annat än vad han vill. [---] Men om någon, som är starkare, kommer över honom och besegrar honom och för oss med som segerbyte, då är vi åter genom dennes Ande slavar och fångar. Det är dock en kunglig frihet. Gärna vill vi nämligen och gör vad han själv vill. Så har den mänskliga viljan sin plats i mitten som ett oskäligt riddjur. Om Gud sätter sig på den, vill och går den dit Gud vill. Det heter ju i psalmen: ‘Såsom ett oskäligt djur var jag inför dig.’ Sätter sig Satan på den, vill och går den, dit Satan vill. Det står inte i dess fria avgörande att springa till den ene eller andre av ryttarna och söka honom, utan ryttarna själva kämpar om att få och äga den.”

Två väldiga strider om vår själ, två makter som vida överstiger våra krafter. Av dessa är Gud den starkare och befriar oss från satan genom sitt Ord, sina löftet i evangeliet, det glada budskapet om Hans Sons ställföreträdande tillfyllestgörelse. Jesus Kristus har betalat priset för våra svåra synder och uppfyllt lagen, levt ett helt rättfärdigt liv, i vårt ställe. Korset och den tomma graven, det som vi i helig fastetid nu riktar in oss mot, står som vittnesbörd om det fullbordade frälsningsverket. Tror du detta är du frälst och salig, född på nytt till den levande, sanne Gudens avbild, befriad från djävulen till osjälvisk och ödmjuk tjänst i Guds rike. Amen.